

[Thomsen.]

af Aarsagerne til den haabløse Fordeling, som blev Resultatet af Lovgivningsarbejdet. Ligesom der i enhver større Virksomhed findes en Lønningsliste, hvor de beskæftigede staar opført i den Orden, efter hvilken de har Værdi for Bedriften, paa samme Maade er der en Samfundets Lønningsliste, som Regering og Rigsdag har Ansvaret for, men paa denne finder vi Forholdene stillet i saa høj Grad paa Hovedet, at det kun kan virke baade økonomisk og moralsk ødelæggende. Durkdrevne Spekulanter og Dagdrivere staar øverst og den arbejdende virkelig skabende Del nederst paa Listen med det Erhverv, som henter de 80 til 90 pCt. af Valutaen hjem, aller-nederst. Alene denne Omstændighed er for mig Beviset paa, at der er noget korrupt, noget fordærveligt ved det nuværende System.

Medvirkende til, at Misforholdet kan opretholdes, er ganske afgjort, at Bengnaveri og saakaldt Bierhvervsbjærgsomhed flourer saa frodigt, hvor den absolut burde være bandlyst, nemlig i Forbindelse med politisk Virksomhed. Der er ingen Tvivl om, at Folkestyret forfuskes gennem en saadan Bjærgsomhed. Naar fremtrædende Politikere benyttes, som Tilfældet er, er det ikke alene for deres personlige Egenskabers Skyld, men saa er det, fordi de har politisk Indflydelse. Hvis ikke det var Tilfældet, vilde Virksomheder, der nu betaler fyrstelige Gager til Partipolitikere, forlange hele vedkommendes Arbejds-kraft. Det synes imidlertid at være ret underordnet, om de faar den, og dermed er faktisk Beviset givet for, at det er den politiske Indflydelse, man værdsætter, og saa forstaar man ogsaa bedre, at vi i Dag sidder i det, som vi gør.

Hvordan man end vender og drejer det, tiltalende er det ikke, at indflydelsesrige Politikere formaar at lægge det saaledes til Rette, at de selv gennem Ministerpensioner, gennem Biografbevillinger o. s. v. skovler Penge ind samtidig med, at deres stræbsomme, flittige Vælgere ser deres samsparede Skillinger smuldre hen.

Nu kan Vælgerne selv gøre en Ende paa det Uvæsen, idet der nu i alt Fald er eet Parti, der ikke alene vil fordømme, men vil forhindre, at noget saadant finder Sted. I Folkepartiets Henvendelse til det danske Folk hedder det nemlig kort og godt: „Intet Medlem af Regering og Rigsdag maa under nogen Form modtage lønnet Stilling eller Hverv“, og der er tilføjet: denne Regel gælder straks for vort Parti. Vi ønsker

selvfølgelig at dele de Kaar med Befolkningen, som bliver Følgen af Statsstyrets større eller mindre Ufuldkommenheder.

Vi giver ikke meget for en nok saa højstemt national Følelse med ni Hurraraab og alt det, naar man ikke paa et rationelt Grundlag vil modarbejde Landbrugskrisen og Arbejdsløsheden. Og i lige Maade venter vi os ikke noget som helst af Folk med saakaldt social Interesse med Frihed, Lighed og Broderskab paa Læben, men som i Virkeligheden kun vil pleje deres egen lille Hassan med de skæve Ben, som kun er indstillet paa Samarbejde i Parti- og Klasseøjemed.

Vi vil arbejde paa, at dansk Ungdom opdrages og uddannes saadan, at den baade fysisk og moralsk kan staa Maal med den bedste i Verden. Det faar saa være, at det koster Penge; de kan for øvrigt for en stor Del tages af de Millionbeløb, som nu ofres til dyre Skoler og Læreanstalter, hvor man i større og større Udstrækning udklækker et akademisk Proletariat, som der hverken nu eller i Fremtiden bliver Anvendelse for i det praktiske Liv.

Vi vil modarbejde den Tendens, der gaar ud paa at spille Arbejdere og Bønder ud mod hinanden. Vi tror, at Tiden er saa rig paa alt, at alle kan blive rigeligt tilfreds-stillet med reelle Goder, blot vi lærer Samarbejdets Kunst, ikke i Klasse, men i Nation.

Trods det, at Verden er rigere paa reelle Værdier end nogen Sinde tidligere, saa breder Nød og Fattigdom sig i store Dele af Befolkningen. Over for dette nøjes Presse og de store Partier som Regel med at henvise til, at Krisen skyldes Forhold, som vi desværre ikke er Herre over; den skyldes, siger man, Udlandets Afspærring, Isolering og Selvforsyning. Nej, Aarsagen, som man ikke vil erkende og derfor ogsaa staar magtesløs overfor, er uden Tvivl, at de økonomiske og politiske Systemer ikke paa langt nær er paa Højde med Udviklingen og da navnlig ikke paa langt nær paa Højde med den tekniske Udvikling, som under og efter Verdenskrigen har været saa voldsom, at der nu kan produceres op til hundrede Gange saa mange Industrivarer pr. Arbejdstime som tidligere.

De enkelte Lande blev, som det vil erindres, under Krigen tvunget til at forcere deres Teknik til det yderste i Retning af Arbejdsbesparing og Produktionsforøgelse. Prisforholdene førte samtidig til Sparsommelighed og til lang Arbejdstid, og alt det skulde naturligvis medføre et udpræget Misforhold mellem Produktionsevne og For-